minna. Ka ei pia tohtima kihlwen piale öösse kolm korda ümber kiri-ku käia ega kirikajale (surnu aiale) minna. —

Nüüd tarvis öige siis mõned seda seltsi jutud ette putnuda. Ht. „uussi luor" jo westeldi juttu Jumalast, siin rohkem.

Mikspärast inimenä oma surma tundi että ei tiä.

Ennämuistsäl iäl ajal kui wiel taewa taät jallgsi maä piäl käünd, juhhtund ta ühä korra mihä juurä, kes aëda tihänd ja õlä sidämega kinni sidund.

Taewa-isa kuh'e küzima: „Miks sa nii wilätsat tüöd tied, kas sie aëd ka makzab (magzab) tiha mis sa õlä sidämega kinni siud!

Miez wasta (wassola): „Sie käüi minu ajä küll, kolm päässa wiel elangi."

Jumal üöld: „Kui ma taham, piäd sa wiel kana illmaz elama."

Sellä korra seda wiisi.

Teisä korra aötund ta jällä sellä sama mihä juure, kui sie aeda tihänd lamma teiwastega.

„Mikspärast sa nüüd nii kõ-wa aëda tied?" — õü ta mehä kääst küsind.

Ega ma enamb ära surägi, olän kõigist järälä jäänd," wastand miez.

Jumal üöld, et: „Kui ma taham, piad sa paergu surõima."

Ja sinnä samasä kuskundgi miez maha — wallmiz surnud.

Sest ajast saadik ei tiä ükski inimenä oma surma tundi että. —